

женицин на сучасному етапі соціально-економічного розвитку України. Класифікаційний метод використовувався в процесі класифікації критеріїв дифференціації правового регулювання праці.

Сравнительно-правовий метод дав можливість здійснити порівняльний аналіз правових норм, регулюючих жіночий праці. Формально-юридический метод використовувався для обґрунтування необхідності прийняття нових правових норм і передписаній по регулюванню праці жєницин

Результати. Обґрунтовано висновок, що становлення ринкової економіки і виникнення в зв'язі з цим різних підприємств і організацій, які базуються на різних формах власності, змінення ролі держави в сфері регулювання соціально-працевих відносин обумовили необхідність розробки більш гнучкої і оптимальної системи правової захисти працюючих жєницин. Предложено на законодавчєму рівні створити умови при котрих жіночий праці був би економічно вигідний і жєницинам, і працеводателям.

Ключеві слова: праці жєницин, дифференціація правового регулювання праці, льготи і переваги.

УДК [001.5-029:159.964.2]:[17.023.34:82-2*О.Вітер] (045)

Янковський Валерій,
студент¹
Рєвущєка Світлана,
кандидат філологічних наук²

Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського,
м. Кривий Ріг, Україна
e-mail: yva0404@gmail.com¹
revutsk@ukr.net²

ПСИХОАНАЛІТИЧНА ПАРАДИГМА БАЖАНЬ

(на прикладі п'єси О. Вітра «Станція, або розклад бажань на завтра»)

Yankovskiy Valeriy,
student¹
Revutska Svitlana,
Candidate of Philological Science²

Donetsk National University of Economics and Trade named after Mykhailo Tugan-Baranovsky,
Kryvyi Rih, Ukraine
e-mail: yva0404@gmail.com¹
revutsk@ukr.net²

PSYCHOANALYTIC PARADIGM OF DESIRES

(inferred from the examples of 'Stantsiia abo Rozklad bazhan' na zavtra' by O. Viter)

Мета. Окреслити психоаналітичну парадигму бажань, з'ясувати умови її мотиви виникнення змісту, форм виявів психіки, розвитку чи дєградації дійової особи.

Методи. Основні наукові результати було отримано шляхом застосовування компонентного та аспектного аналізу з метою психоаналітичної інтерпретації змісту, форм, ознак і функцій конкретних виявів психіки та психології персонажів; методу спостереження за процесами змін у психіці дійових осіб.

Результати. У процесі дослідження п'єси здійснено психоаналітичну інтерпретацію виявів психіки дійових осіб твору; з'ясовано етапи вияву свідомих і неусвідомлюваних бажань, окреслено психоаналітичну парадигму бажань.

Ключові слова: потреба, свідоме бажання, несвідоме бажання, задоволення, свідомість, емоції.

Постановка проблеми Особистість, її сутність і, пов'язані з нею процеси

(мислення, свідомості, бажання, потягів, потреб тощо), завжди перебувають у центрі сучасної філософської, психологічної, літературознавчої наукової думки. Важливим фактором для самовдосконалення сучасної людини є розуміння природи і наслідків власних бажань, потреб, потягів як відносно себе, так і суспільства, адже від цього залежить формування естетичних і художніх смаків, нашої духовної культури загалом.

Останні кілька десятиліть в українському суспільстві спостерігається посилення увага до сучасної драматургії як виразника духовного стану суспільства, адже своїм змістом вона відбиває найактуальніші проблеми людства. Так, з одного боку, науковці (Т. Вірченко, О. Когут, Н. Мірошніченко та інші) всебічно вивчають творчі здобутки Я. Верещака, О. Вітра, О. Ірванця, Ю. Іздрика, Неди Нежданої, С. Ушкалова, В. Шевчука і багатьох інших. З іншого боку – маємо зростання глядацько-читацького попиту, зацікавлення сучасними п'єсами, зокрема тими, що знаходять своє втілення на сцені, про що свідчить, зокрема, успішна прем'єра п'єси Неди Нежданої «Той, що відчиняє двері» на сцені театру музично-пластичних мистецтв «Академія руху» (м. Кривий Ріг); презентації книг молодих драматургів, зустрічі із читачами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У більшості драматичних творів у центрі уваги є людина на перехресті складних соціальних, побутових, політичних, моральних та інших проблем, яка вимушена виборювати власний шлях чи прилаштуватися до вимог сучасного світу. Схожі питання піднімаються Олександром Вітром у п'єсі «Станція, або розклад бажань на завтра». Різні аспекти цього твору уже були досліджені у низці літературознавчих праць (Т. Вірченко, О. Когут, Н. Мірошніченко), у яких так чи інакше торкалися проблем вияву свідомих чи несвідомих переживань дійових осіб, але питання психоаналітичної інтерпретації жінок, з'ясування парадигми їхніх бажань досі не порушувалося дослідниками.

Мета статті. Окреслити психоаналітичну парадигму бажань як системи взаємопов'язаних причин, умов і мотивів виникнення змісту, форм виявів психіки, поступового розвитку чи деградації дійових осіб п'єси О. Вітра «Станція, або розклад бажань на завтра».

Виклад основного матеріалу дослідження. Уже в назві п'єси автор налаштовує читача або на тимчасовість, або статичність перебігу подій – все залежить від того, хто виявляє бажання і чи зуміє він упорядкувати розклад своїх бажань як «форму суб'єктивного переживання актуальної потреби, у якій чітко усвідомлено предмет потреби (мотив) і можливі шляхи її задоволення» [3, с. 39]. При цьому психологи (услід за З.Фрейдом) виокремлюють і несвідомі бажання, тобто такі, що колись були свідомими і були витіснені «цензурою», однак продовжують впливати на свідомість і через свідомість, виявлятися у вербальній чи невербальній формі.

Першою дійовою особою у творі постає жінка 35-ти років, яка сидить на вокзалі в очікуванні потяга, її звати Таня. Вона з такою надією рахує кожну хвилину, що складається враження, ніби вона чекає на нього вже цілу вічність і дійсно прагне прибуття потягу. Привертає увагу те, що Таня не говорить про бажання поїхати з цього місця, її влаштовує цей стан тривожного очікування, який описано через її удавану боротьбу з гномом, що тримає час.

Коли на станцію прибуває модно одягнена молода дівчина Оля, Тетяна продовжує беземоційно рахувати хвилини. Для жінки стан очікування перетворюється на важливий ритуал, при виконанні якого виникає збайдужіння до всього, що її оточує. Про таке збайдужіння до всього оточуючого свідчать її репліки у формі коротких простих речень називання кількості залишених хвилин («Вісімнадцять хвилин»; «Десять»; «Лишилась одна хвилинка» [1, с. 2–3]), відповіді Ользі («Тут станція»; «І в порту теж» [1, с. 3]). Лише коли Оля образливо назвала станцію «вбогою місциною»,

Тетяна почала емоційно захищати свою територію («Чому ж убогу? Тут чудовий ліс»; «Це моя станція» [1, с. 3]). Таня здалася Олі божевільною жінкою в божевільному місці, але згодом читач розуміє, що вона створює враження людини, яка майже втратила надію вибратися з цього місця, але слугує провідником для інших гостей Станції, таких як Оля: «Тільки б сьогодні сталось! Ну будь ласка! Аби тільки вдалося! Ну! Є ще десять секунд!...Все! Не вийшло!...» [1, с. 3], тому й переживання її пов'язані лише Олею, з її відсутністю бажання поїхати з цього місця «ви цього не хотіли» [1, с. 3], з її пригодами. Тож на «своїй станції» вона живиться чужими бажаннями.

Коли з'явилася ще одна заручниця Станції Іра, Таня запропонувала їй спочатку чаю, вгадавши якого саме бажала дівчина, а потім розмістила обох у кімнаті для відпочинку. У такий спосіб співчутлива до чужих труднощів господиня Станції намагається допомогти адаптуватися іншим до умов, у яких вони перебувають, адже вона єдина абсолютно чітко усвідомлює закони Станції та знає розклад навіть чужих бажань. Життя Тані – це спостереження за переживаннями і здійсненнями бажань заблуканих.

У Тані спостерігається пригнічення навіть інстинктів самозбереження – вона не боїться вигаданої убивці-втікачки Іри, навпаки, виявляє зацікавлення («Ой, як цікаво! Ніколи живої убивці не бачила!» [1, с. 6]), розпитує про процес убивства, тим самим спонукає дівчат до ще більших забаганок – реальних і не реальних, потім і взагалі пропонує лишитися. Таня навчилася не просто користуватися можливостями, що надає Станція, а отримувати задоволення від того, що вранці, наприклад, можна скупатися в морі, не зважаючи на те, що для всіх інших на вулиці зима, умирати й оживати за чийось бажанням. Її давно не дивує життя за бажаннями – своїми чи чужими.

Нарешті, у четвертій картині читач дізнається про справжні причини й мотиви Тетяниних бажань. Жінка, розповідаючи про своє життя до потрапляння на Станцію, навіть не знає, що згадати про своє «Життя без завтрашнього дня... Нічого яскравого ні позаду, ні попереду...» [1, с. 14]. На перший погляд, Тані і справді не вистачало барв, гострих ситуацій у житті, однак наступна низка свідомих бажань: жити самотньо «Ні, самій краще» [1, с. 14], небажання мати дітей «Дітей, слава Богу, не завела...» [1, с. 14], розкривають те, що насправді Таня егоїстка, яка не хотіла жити ні для кого, окрім себе. Тож пропозиція стати начальником чарівного місця, де виконуватимуться всі її забаганки, а життя перетворюється на життя задля задоволення власних потреб, цілком відповідала Тетяниним витісненим бажанням. Тим більше, що барв життя їй додають постійні гості Станції.

Упродовж п'єси автор наголошує на здатності жінки мислити, передбачати, розуміти, приймати рішення – вона осягнула суть цієї Станції, однак не розуміє, чому вона не може вибратися з неї, а отже не визнає і своїх несвідомих бажань. Таня розуміє суть бажань («Бажання – це не те, що ти кажеш, іноді, навіть не те, що думаєш. Тут виконуються мимовільні бажання, а не те що ти говориш, розумієш? Іноді ти навіть не усвідомлюєш його» [1, с. 15]), сам механізм їхньої дії; вирізняє психологічні стадії перебування людей у цьому місці «перша стадія перебування на станції – ейфорія <...> Друга – депресія» [1, с. 16], їх тривалість, але уперто не бажає визнати причину свого перебування на Станції. Таня ніяк не може розібратися ні у собі самій, ні у своїх бажаннях: то вона говорить, що «Зараз я хочу лишитися на самоті. Ви мене вже дістали...» [1, с. 16], то жаліється що їй не вистачає спілкування: «Просто я вже дурію від цієї самоті... Спочатку я її хотіла, мені було так комфортно самій із собою, спокійно, але коли нема з ким поділитися...» [1, с. 16]. Така психологічна нестабільність, відсутність волі, невизначеність жінки свідчить про те, що вона не го-

това до тих яскравих труднощів життя, яких їй нібито не вистачало, вона і досі радіє можливостям реалізації своїх бажань, задоволенню потреб тут і зараз.

В уста Тані автор вкладає дуже мудрі думки як результат її перебування на Станції, певний самоаналіз, наслідки якого стосуються кожного мешканця Станції: «Тут володарюють наші справжні бажання, справжні, а не штучні підробки для заспокоєння власного «я»! Цей світ чесний. І коли починаєш розуміти свої справжні, а не надумані бажання, стає тоскно і моторошно. Хіба важко зрозуміти?... Цей світ полонив нас. Ми його щасливі заручники... Він дає нам усе, але забирає можливість боротися за це. Він живе, наче вампір, що всотує людську силу, лишаючи лише гарну обгортку, що втішається з власних химер! Ти не можеш боротись із цим болотом, бо нічого тебе не тримає у справжньому світі, де за кожную мрію ми віддаємо часточку власного серця!... Тут серця не потрібні!.. Бо ніхто не хоче жертвувати і платити, втрачати спокій і комфорт...» [1, с. 18]. Виконуючи функцію провідника та радника для дівчат, жінка приходиться до висновку: «Ми цінуємо речі по ціні, яку ми заплатили за неї. А тут все задарма. Ти нічого не платиш. Нічого! І тоді втрачається відчуття радості...» [1, с. 18], а за справжнє бажання людина має боротися і платити певну ціну. Таня не бореться і не хоче втрачати «болотний комфорт».

Очевидним є і той факт, що вона не дуже хотіла звідти їхати. Станція для неї була затишним та зручним місцем, де вона працювала та жила. Таня не мала справжньої мети, задля кого жити, кого кохати, не будувала планів на майбутнє. Вона знала як допомогти знайти сенс життя іншим, але сама його не мала, а точніше заперечувала своє підсвідоме прагнення до спокійного врівноваженого життя, яке забезпечувала їй Станція, адже вона і шукає тих, хто не знайшов свого місця у зовнішньому світі.

Таня розповідає про те, що одній людині все ж таки вдалося поїхати, тому що вона знайшла свою мету, справжню, заради якої вона хоче жити та бути щасливою. Інші ж люди так і залишились на Станції, побудувавши собі свої вигадані світи. Таня теж живе у власноруч побудованому комфортному світі, який цілком відповідає її потребам і амбіціям, а отже й усвідомлює, що вона щаслива тут.

Іра, яка стрімголов вривається на Станцію, одразу «чимось дуже налякана і заплакана» [1, с. 4]. Вона хотіла зігритися та втекти від проблем, а тому її бажання досить прості й земні – вона щиро радіє елементарним речам: теплу, затишку серед людей. Схвильована Іра швидко піддається маніпуляціям Олі, яка переконує, що Таня божевільна, а тому розгублено, по-дитячому схлипуючи, питається в неї: «І що ж нам із цим робити <...> (починає схлипувати). І як нам звідси вибратись?!» [1, с. 5]. Подальші полілоги і діалоги жінок ще більше засвідчують психологічну незрілість її особистості.

Певну емоційну напругу становить лише ситуація, коли Іра намагається переконати Олю, що вона не убивця, як напередодні вони вигадали. Лише відчай, недовіра пробуджують у дівчині здатність захищатись, виявляти силу волі, рішучість: «Стояти!» «Мовчати!... Я працюю перукарем. Ніколи нічого протизаконного я не робила! І в колонії ніколи не сиділа! Ось! Тепер можеш говорити» [1, с. 8], в решті решт, хоча й тимчасово, сприймати й оцінювати ситуацію.

Нагромадження стресових ситуацій упродовж доби швидко розбалансовують і так не стабільну психіку Іри: «Серйозно – не серйозно! Не знаю я, що робити! Не знаю! Я вже сита цими загадками під зав'язку!»; «Бо я більше так не можу! Все, що відбувається, це не маячня – це значно серйозніше!» [1, с. 12]. Трохи опанувавши свої емоції, вона починає свою історію потрапляння на Станцію, де так само простежується певна тенденція виявів її психіки, що свідчать про її незрілість. Іра не заперечує, що хотіла заміж за заможного хлопця, але не готова миритися з тим, що вона

його іграшка, трофей: терпить приниження й ігнорування («Спочатку це мені в кайф було, доки він на деталі не перейшов. Мовляв, груди у моєї нареченої – супер. А друг його візьми і ляпни: фігня це, в моєї кращі. І вони давай сперечатись, а мене в машині наче й немає! Але я зуби зчепила і терпіла») до того часу, коли хлопець виявляє справжнє нахабно-господарське ставлення до неї («Та коли він почав розстібати на мені сукню, я не витримала. І головне – не попросив мене роздягнутись, а сам – по-господарськи! Ну, я тут із машини на ходу вискочила» [1, с. 12]). Для Іри – такий вияв непокори є тимчасовим і передбачуваним, бо її бажання жити в достатку пересилює все інше («Виплакалась і назад пішла. А що робити?») і це добре усвідомлює її наречений, тому й залишає їй записку і гроші на таксі до ЗАГСу.

На початку п'єси ми бачили перед собою схвильовану та невпевнену у собі молоду дівчину, яка хотіла щастя (але не духовного, а матеріального). Станція дала їй те примітивне задоволення власних потреб, якого вона хотіла отримати через заміжжя з багатієм, а тому повертатися у реальний жорстокий світ – причин нема («Я не хочу повертатись» [1, с. 13]) Іра має певні соціальні і моральні установки, а тому й визнає, що не хотіла б «виглядати як собака, що завинила» [1, с. 13] і виконувати всі забаганки хлопця. Вона чи не вперше приймає виважене рішення – утікати від реальності і від усіх проблем на Станцію, де її потреби цілком задовольнятимуться без сплати як моральної, так і матеріальної.

Саме на прикладі Іри автор зображує психологічні стани, що приходять на зміну одне одному, доки дівчина не прийме остаточного рішення. Перша стадія – це радість від того, що можна жити виключно задовольняючи свої бажання, потім настає ейфорія: «Ур-ра! Хай живе Станція! (Починає бігати, стрибати <...>)» [1, с. 15]. Але, коли вона скуштувала усі види морозива, отримала одяг, про який вона мріяла, у неї настала друга стадія – розчарування. Вона зрозуміла, що усі ці бажання дріб'язкові, і вона, на перший погляд, захотіла не матеріального, а духовного: «Я хочу кохати і бути коханою» [1, с. 16], але що таке кохання, дівчина не знає, що також свідчить про її психологічну незрілість: «Словам я не дуже то вірю – в дзеркало ж зазираю... Квіти... Якщо чесно, то не люблю я квітів – півхвилини приємних відчуттів, а потім тягни цей віник всю дорогу, і потім то підрижай, то воду міняй, а як зав'яне, посохне – так сумно стає і такий облом викидати і відмивати вазу... Караул! Коротше, неприємностей – значно більше, ніж задоволення. І цілунків під зорями не люблю – взимку холодно, влітку – комарі...» [1, с. 17]. Іра не усвідомлює, що її бажання так чи інакше пов'язані з її егоїстичними, почасти нищими потребами, а її бажання щодо коханого було занадто абстрактним, аби реалізуватися.

Іра намагається відшукати у собі ті відчуття, які Таня описує як любов, закоханість і згадує про голлівудського актора, у якого була колись закохана. Її бажання здійснилось: вона отримала листа від нього з освідченням. Зачитуючись ним, вона розуміла, що це не насправді, проте раділа, отримувала задоволення. Але і це їй набридло: «мені нічого не хочеться...», адже радість від того, що дається легко залишається емоцією і не переходить ні в настрій, ні в почуття: «Тримаю цей лист, ніби квитанцію з квартплатою...» [1, с. 18], і як зарадити цій третій стадії, яку Таня називала «депресією» Іра не розуміла, а в решті і не хотіла: «Не знаю... Я не розгадаю цю загадку ніколи... Я лишуся тут... Хоча... Може, це і не так погано...» [1, с. 19].

Наприкінці п'єси стає очевидною схожість Тані й Іри. Іру ніщо не тримало у справжньому світі, у неї не було конкретної мети, конкретних людей, заради яких вона змогла б пожертвувати ідеальним світом, у якому знаходилась. Ірі притаманна така ж як і Тані цілковита бездіяльність і небажання боротися, але відсутня здатність

мислити і критично сприймати себе й оточуючих. Обоє мають сумне й безбарвне минуле, яке пригнічує їх волю й прагнення кращого, нового, а тому ні сформулювати, ні тим більше усвідомити свої бажань жінки не можуть.

Щодо Олі, то ми бачимо, що на початку твору вона була справжнісінькою безтурботною, емоційно розбещеною студенткою, яка прийшла до Станції обмеженою лише матеріальними потребами. Невихованість, грубість та егоїстичність дівчини, яка звикла поводитися з усіма зверхньо у реальному житті помітна у кожній репліці Олі упродовж першої картини.

З першого діалогу з Танею стає зрозумілим, що вона отримувала освіту тільки через вплив на неї соціуму, і що їй насправді це не подобалось У реальному світі все йде за правилами, і коли на Станції ці правила зникли, вона почала панікувати, та спочатку не зрозуміла поведінки Тані. Її дратує все, що говорить Таня у відповідь на її питання і репліки («ТАНЯ. Значить, ви і вчитись не хотіли! ОЛЯ. А це не твоє діло!»); «Все! Набридло! Спочатку цей телепень, потім ви! (Тихо крізь зуби). Пішли ви всі! Я пішки доберусь!... По шпалах...» [1, с. 4]). При всьому цьому Оля ні на мить не припиняє боротися за те, щоб вибратися зі Станції: по-своєму оцінивши поведінку Тані, підбурює Іру до обману, щоб дізнатися більше про це місце і тоді знайти спосіб втечі. Саме Оля виявляє найбільшу фантазію під час розповіді про вигадану вбивцю Іру Булахову, її бажання є чіткими і зрозумілими: «Я, наприклад, завжди мала три бажання: бути багатого, мати дитину від коханого чоловіка і ще...<...> Ну хотіла спробувати, як це бути чоловіком» [1, с. 7].

На відміну від Тані, в Олі присутні інстинкти самозбереження, а тому, коли реалізуються її вигадки про Іру, спочатку намагається заспокоїти «убивцю»: «Ти, головне, не хвилюйся!...»; «А я й кажу – не вбивця! І правильно зробила, що втекла! Нема чого чесним людям в'язницями поневірятись!», а потім «Оля намагається вибігти за двері» [1, с. 8].

Дівчина одразу виявляє неабияку здатність до аналітичного мислення: швидко здогадується про механізм здійснення бажань, про те, чому в її сумці опинилися саме ієни, загалом розуміє всі зміни, що відбуваються з нею. Відчувши фізіологічні зміни у своєму тілі, Оля згадує про своє бажання мати дитину, але для неї важливо мати дитину саме від коханого – це дає надію і читачеві, що в неї є шанс виїхати зі Станції, бо серед дівчат вона єдина, хто готова про когось піклуватися, жити для когось: «Але не взагалі дитину, а від коханого, а його тут немає. <...> А я може, теж дитину хочу, от він коли пішов і я раптом так гостро зрозуміла: хочу маленького, схожого на нього, такі оченята, його руки, волосся... І все це в мені, розумієш... Я б його так любила, цього маленького...» [1, с. 10]. Додає сили боротися й іронічно-критичне сприйняття Олею дійсності: вона не впадає у відчай, розуміючи про фізіологічні зміни тіла, навпаки жартує: «І до того ж я, можливо, вагітний чоловік! Це виходить тепер я сама і мати, і батько!»; «Та я от не знаю, одягати мені на пляж купальник чи плавки!» [1, с. 11].

Дівчина постійно тримає на контролі будь-яку можливість виїхати зі Станції, постійно вибігає до всіх видів транспорту, щоб поїхати і не підтримує бажання Іри залишитися. Войовничому настрою Олі відповідає і її вбрання амазонки і екстремальні бажання. Нетривалість радості від здійснювання бажань, змусила її замислитися над сенсом свого життя і своїми бажаннями. У пошуках справжнього, істинного, того за що вона здатна боротися і платити, їй допомогла Таня. Оля ділиться своїм дитячим спогадом про стару гойдалку і тим самим відшукує свою мету життя: «Мене садили на неї, і я злітала під її скрипучий стогін. Злітала над усім світом і мені здавалось, що у мене виростають маленькі крильця <...> я забула про цю гойдалку... Але зараз я раптом подумала... Ні, скоріше відчула, захотіла посадити на гойда-

лку свою дитину<...>» [1, с. 20]. Це і було її справжнє бажання, адже вона думала не про себе, а про те, щоб жити та дарувати щастя для когось: «Жінка іноді не розуміє потаємної суті свого бажання, але йде за ним і виходить на дорогу...» [1, с. 20]. Материнський інстинкт допоміг Олі знайти свій шлях, зрозуміти свої помилки і врешті вибратися зі Станції.

Упродовж кількох сторінок п'єси Оля динамічно змінюється: від безтурботної, обмеженої нищими, тваринними потребами студентки до психологічно зрілої особистості, що прагне значно більшого зростання – духовного.

Висновки. Станція є це особливою територією «інтермецо», де діють свої закони; вона водночас є і залізничною станцією, і портом, і аеропортом. Автор, відображуючи непостійність у розкладах та транспорті на Станції, відображає внутрішній стан дійових осіб: розгублений стан людини, яка стоїть на роздоріжжі і потребує паузи, щоб прийняти рішення щодо подальшого життя. У кожній жінки є можливість розібратись у собі, самовизначитися та обрати той шлях, що відповідає свідомим і несвідомим її бажанням.

У п'єсі перед нами постають три різних образи жінок. Їх відмінність полягає у віці, характері, стилі життя, одязі, але їх об'єднує спільна проблема – це введення в оману самих себе, небажання визнавати свої свідомі і несвідомі бажання та істинну мету свого життя. Автор поміщує цих жінок у казкове місце, під назвою Станція, де виконуються цілком усі бажання, від найпростіших (чаю на будь-який смак в одному термосі) до найбожевільніших (теплого моря у січні або перетворення з жінки на чоловіка), тим самим надаючи час заглибитися у себе, замислитися над своїм життям. Таке «інтермецо» допомагає одній з них зрозуміти, чого насправді вона прагне і за що готова боротися. Оля проходить складний шлях руйнування старих цінностей і формування нових, її рятує материнський інстинкт, бажання не просто продовжити рід, а подарувати дитині свою любов і турботу, присвятити їй своє життя. Тож, «бар'єр «Станція» нею подолано і вона має розклад на завтра, має майбутнє.

Список літератури/ References

1. Вітер О. «Станція». – Режим доступу: <http://www.kurbas.org.ua/dramlab/viter/stantsia.pdf>
2. Вітер, О. *Stantsiia* [Station]. Available at: <http://www.kurbas.org.ua/dramlab/viter/stantsia.pdf>
3. Мірошніченко Н. Сучасна драматургія в контексті неоміфологічного моделювання тексту (на прикладі п'єси «Станція, або Розклад бажань на завтра» О. Вітра) / Н. Мірошніченко // Літературознавчі студії. – 2013. – Вип. 37(2). – С. 71–77. – Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/Lits_2013_37\(2\)_13](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Lits_2013_37(2)_13).
- Miroshnychenko, N. (2013). *Sychasna dramaturhiia v konteksti neomifolohichnoho modelivannia tekstu (na prykladi pyesy 'Stantsiia abo Rozklad bazhan na zavtra' O. Vitra)* [The contemporary drama within a context of text neomythological modeling (inferencing from the examples of 'Station, or Schedule of desires for tomorrow' by O. Viter)]. *Literaturoznavchi studii* [Literary Studio], issue 37(2), pp. 71–77. Available at: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/Lits_2013_37\(2\)_13](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Lits_2013_37(2)_13).
3. Психологічна енциклопедія / авт.-упор. О. Степанов. – К. : Академвидав, 2006. – 424 с.
- Stepanov, O. (2006). *Psykhologhsuichna entsyklopedia* [Psychological Encyclopedia]. Kyiv, Akademvydav Publ., 424 p.

Objective. The objective of the article is to outline the psychoanalytic paradigm of

desires, find out the conditions and motives of materialization of psyche manifestation content and forms, evaluation or degradation of the main character.

Methods. *Main scientific results were obtained by applying aspect and component analysis for psychoanalytic interpretation of content, forms, attributes and functions of the characters' psyche and the psychology specific manifestations; method of monitoring the change processes in the characters' psyche.*

Results. *While investigating the play the authors carry out psychoanalytic interpretation of the characters' psyche manifestation. Supraliminal and unconscious desires displaying stages are defined; desires psychoanalytic paradigm is outlined.*

Key words: *need, supraliminal desire, unconscious desire, satisfaction, state of awareness, emotions.*

Цель. *Очертить психоаналитическую парадигму желаний, выяснить условия и мотивы возникновения содержания, форм проявлений психики, развития или деградации действующего лица.*

Методы. *Основные научные результаты были получены путем применения компонентного и аспектного анализа с целью психоаналитической интерпретации содержания, форм, признаков и функций конкретных проявлений психики и психологии персонажей; метода наблюдения за процессами изменений в психике действующих лиц.*

Результаты. *В процессе исследования пьесы осуществлена психоаналитическая интерпретация проявлений психики действующих лиц произведения; выяснено этапы проявления сознательных и неосознаваемых желаний, очерчена психоаналитическая парадигма желаний.*

Ключевые слова: *потребность, осознанное желание, бессознательное желание, удовольствие, сознание, эмоции.*